

Forslag

til

lov om ændring i lov om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

Fremsat den 20. januar 1956 af indenrigsministeren.

§ 1.

Stk. 1. I lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, således som denne lov er ændret senest ved lov nr. 297 af 17. november 1953, foretages følgende ændringer:

Stk. 2. § 2, stk. 4, affattes således: „For hver krone, som kommunernes udgiftstal for vedkommende regnskabsår er lavere eller højere end kommunernes skattetal, henholdsvis nedsættes eller forhøjes grundbeløbet med 1 pct. divideret med een hundrededel af det laveste af de for henholdsvis Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner i henhold til stk. 5 beregnede indekstal. Efter divisionen bortkastes brøker på under $\frac{1}{2}$, medens brøker på $\frac{1}{2}$ og derover forhøjes til 1.“

Stk. 3. Til § 2 føjes som nyt stk. 5: „For hvert regnskabsår beregnes der særskilt for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner et indekstal, der angiver den procentvise størrelse af den udgift pr. indbygger, som i henhold til stk. 2 for den pågældende kommune er lagt til grund ved beregningen af udgiftstallet, sammenlignet med udgiften i regnskabsåret 1937—38. De nævnte udgifter skal dog — forinden indekstallet beregnes — nedsættes eller forhøjes med det beløb, som en eventuel udgiftslettelse eller udgiftsforhøjelse af

den i stk. 2 omhandlede art andrager pr. indbygger i den pågældende kommune. Ved indekstallets beregning bortkastes brøker på under $\frac{1}{2}$, medens brøker på $\frac{1}{2}$ og derover forhøjes til 1.“

Stk. 4. § 3, stk. 3, 1. punktum, affattes således: „Kommunernes nettoudbytte af ejendomsskatterne ved lige skatteudskrivning beregnes på grundlag af en grundskyldspromille på 8,7.“

Stk. 5. § 16 affattes således: „Forslag til revision af denne lov fremsættes i folketingetsåret 1958—59.“

Stk. 6. I § 17 ændres ordene „inden den 1. december 1955“ til „inden den 15. december 1958“.

§ 2.

De i § 1 indeholdte ændrede regler for beregningen af udligningstilsvarene træder i kraft med virkning for regnskabsårene 1956-57—1958-59, begge regnskabsår inklusive. Den i § 1, stk. 4, indeholdte ændring har dog virkning allerede for regnskabsåret 1955—56.

§ 3.

De i § 1, stk. 2, samt stk. 4 og 5 i lov nr. 48 af 14. februar 1951 indeholdte ændrede regler for beregningen af Frederiksberg og Gentofte kommuners udligningstilsvare til Københavns kommune har virkning til og med regnskabsåret 1958—59.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge § 17 i lov nr. 84 af 31. marts 1937 som ændret senest ved lov nr. 297 af 17. november 1953 skulle den i nævnte lovbestemmelse omhandlede voldgiftsret inden 1. december 1955 afgive en udtalelse til indenrigsministeren om, hvorvidt og da i hvilke henseende ændringer i den nævnte lov måtte anses ønskelige under hensyn til de 3 kommuners indbyrdes stilling til den tid, og forslag til en lovrevision forelægges lovgivningsmagten i løbet af den ordinære samling 1955—56, jfr. lovens § 16.

Voldgiftsretten, hvori de 3 hovedstadskommuner er repræsenteret, har i overensstemmelse hermed under 30. november 1955 afgivet betænkning og indstilling om spørgsmålet til indenrigsministeriet, hvilken udtalelse er trykt som bilag til nærværende

lovforslag. I indstillingen, der er eenstemmig, foreslår voldgiftsretten den bestående udligningsordning mellem de 3 hovedstadskommuner forlænget med enkelte ændringer og tilføjelser, således at forslag til lovens revision først skal fremsættes i folketingsåret 1958—59, og retten har formuleret et hertil sigtende udkast til lovforslag. Angående de forhold, der har været bestemmende for rettens indstilling og er en forudsætning for denne, henvises til betænkningen.

Da indenrigsministeriet kan tiltræde voldgiftsrettens indstilling, fremsættes herved det af retten udarbejdede lovforslag.

Bilag.

Betænkning om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

Afgivet af den af indenrigsministeriet i henhold til lov nr. 84 af 31. marts 1937 nedsatte voldgiftsret (Hovedstadvoldgiftsretten).

I. Voldgiftsrettens sammensætning.

I henhold til § 17 i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, således som denne bestemmelse er ændret ved lov nr. 297 af 17. november 1953, nedsatte indenrigsministeriet under 17. november 1954 en voldgiftsret med den opgave inden den 1. december 1955 overfor indenrigsministeriet at fremkomme med en udtalelse om, hvorvidt og da i hvilke henseender ændringer i den nævnte lov måtte være ønskelige.

En sådan voldgiftsret blev i henhold til den nævnte lovbestemmelse, således som denne bestemmelse tidligere var affattet, første gang nedsat under 25. november 1946. Denne voldgiftsret afgav under 20. december 1950 endelig betænkning til indenrigsministeriet, og i overensstemmelse med denne betænkning indhold gennemførtes visse ændringer i udligningsordningen mellem de tre hovedstadskommuner ved lov nr. 48 af 14. februar 1951.

Under 23. januar 1953 nedsattes påny en voldgiftsret, der under 28. september 1953 afgav betænkning til indenrigsministeriet, og i overensstemmelse med denne betænkning forlængedes udligningsordningen — med de ved loven af 14. februar 1951 foretagne ændringer — ved lov nr. 297 af 17. november 1953 uforandret for regnskabsårene 1954—55 og 1955—56; der gennemførtes dog en enkelt ændring af den hidtil gældende praksis med hensyn til reglerne for udgiftstallets beregning, idet pensionsudgifterne fremtidig skulle medregnes i udgiftstallet med 20 pct. af de pensionsgi-

vende lønninger i stedet for som hidtil med 10 pct.

Den i november 1954 nedsatte voldgiftsret fik følgende sammensætning:

Som opmænd for voldgiftsretten beskikkede indenrigsministeren:

- 1) departementschef i indenrigsministeriet *J. H. Zeuthen*, formand,
- 2) fhv. ligningsdirektør *H. C. Henningsen*,
- 3) kontorchef i indenrigsministeriet *E. M. Edelberg*,

hvilke medlemmer i det følgende benævnes formandskabet.

Iøvrigt blev følgende udpeget til medlemmer af retten:

Udpeget af Københavns kommunalbestyrelse:

- 4) overborgmester *H. P. Sørensen*,
- 5) landsretssagfører *Karmark Rønsted*,
- 6) skattedirektør *N. A. Christophersen*.

Udpeget af Frederiksberg kommunalbestyrelse:

- 7) rådmand *A. Stæhr Johansen*,
- 8) forbundsformand, folketingsmand *O. E. Einer-Jensen*,
- 9) kommunaldirektør *C. Gerner Andersen*.

Udpeget af Gentofte kommunalbestyrelse:

- 10) rådmand, nu borgmester *A. L. Østerberg*,
- 11) højesteretssagfører *K. Steglich-Petersen*,
- 12) underdirektør *F. Madsen*.

Som sekretærer for voldgiftsretten blev udpeget fuldmægtig i indenrigsministeriet *Niels Rasmussen* og sekretær i indenrigsministeriet *J. B. Pileborg*.

II. Den nugældende udligningsordning.

Idet voldgiftsretten med hensyn til den gældende udligningsordnings tilblivelse kan henvises til de af de tidligere voldgiftsretter afgivne betænkninger af 20. december 1950 og 28. september 1953, skal der i det følgende gives en redegørelse for indholdet og virkningerne af lovens bestemmelser i deres nævrende form:

Loven er inddelt i 5 kapitler, hvoraf de 3 første kapitler vedrører den økonomiske udligning mellem de 3 hovedstadskommuner, medens kapitel 4 omhandler spørgsmålet om teknisk samarbejde imellem kommunerne, og 5. kapitel endelig indeholder bestemmelser om lovens ikrafttræden og revision.

I lovens kapitel I behandles spørgsmålet om *økonomisk udligning mellem Københavns og Frederiksberg kommuner*, og det bestemmes i § 1, at man på grundlag af de 2 kommuners årlige regnskaber opgør for hver kommune for sig, hvilket nettoudbytte opholdskommuneskatten og erhvervsskatten ville udbringe ved lige anvendelse af den københavnske rateskala.

Beregningen af nettoudbyttet af opholdskommuneskatten sker under anvendelse såvel af de i Københavns kommune faktisk benyttede børnefradrag som under anvendelse af de for København gældende regler om fradrag for hustruers selverhverv, forsørgerfradrag o. s. v.

Dernæst opgøres kommunernes nettoudbytte af selskabsskat, således at man ved beregningen anvender den laveste af de i de 2 kommuner anvendte beskatningsprocenter.

Endelig opgøres for hver kommune, hvilket nettoudbytte de kommunale ejendomsskatter (grundskyld, ejendomsskyld, dækningsafgift og grundstigningsskyld) ville udbringe beregnet på grundlag af den for Københavns kommune for vedkommende regnskabsår faktisk anvendte grundskyldspromille. Ved beregningen anvendes det fradrag, der i henhold til lovgivningen om kommunale ejendomsskatter er fastsat i Københavns kommune for den enkelte ejendom (d. v. s. for regnskabsåret 1954—55 21 000 kr.).

Resultatet af de foretagne beregninger ser for regnskabsåret 1954—55 således ud:

	København (1000 kr.)	Frederiksberg (1000 kr.)	Til sammen (1000 kr.)
Grundbeløb af opholdskommuneskatten.....	189 328	44 348	233 676
Skattefordelinger og godtgørelser for erhvervsskat.....	2 438	784	3 222
Nettobeløb.....	186 890	43 564	230 454
Erhvervsskat.....	12 164	522	12 686
Opholdskommuneskat og erhvervsskat...	199 054	44 086	243 140
Selskabsskat.....	22 073	2 075	24 148
Ejendomsskatter...	28 306	4 499	32 805
Ialt...	249 433	50 660	300 093

Afgørelsen af, hvorvidt kommunernes nettoudbytte ved lige skatteudskrivning for det enkelte år skal indgå i de endelige udligningsberegninger med 100 pct. af rateskalaens grundbeløb eller efter en i forhold hertil forhøjet eller nedsat målestok, sker på den måde, at man beregner et for de 2 kommuner gældende fælles skattetal og fælles udgiftstal.

Skattetallet er i lovens § 2, stk. 3, bestemt som det beløb, som kommunernes samlede nettoudbytte af opholdskommuneskatten ville andrage pr. indbygger ved anvendelse af rateskalaens grundbeløb med tillæg af kommunernes samlede nettoudbytte pr. indbygger af erhvervsskat, selskabsskat og ejendomsbeskatning, udskrevet på ensartet grundlag efter de ovenfor anførte regler. Kommunernes indbyggertal er ifølge lovens § 10, stk. 3, således som denne bestemmelse er ændret ved § 1 i lov af 14. februar 1951, middeltallet af de ved folketællingerne i november måned i det pågældende og det forudgående regnskabsår opgjorte antal fast bosiddende personer i de to kommuner, og ved beregningerne af udligningstilsvarene for regnskabsåret 1954—55 har det i betragtning kommende indbyggertal for Københavns vedkommende herefter udgjort 756 740 og for Frederiksbergs vedkommende 117 584, altså ialt 874 324, hvorefter det i betragtning kommende skattetal kan beregnes som det ovenfor nævnte beregnede

skatteprovenu, ca. 300 093 000 kr., divideret med indbyggertallet, eller 343 kr., idet der ved beregningerne ses bort fra øre-beløb.

Udgiftstallet er i lovens § 2, stk. 2, bestemt som de udgifter pr. indbygger, de 2 kommuner tilsammen har til centraladministration, sociale formål (herunder arbejdsanvisning), hospitalsvæsen, sindssygeværn, sundhedsvæsen og skolevæsen. For sindssygeværnets vedkommende skal der dog i henhold til § 1 i lov af 14. februar 1951 bortses fra Københavns kommunes udgifter til Sct. Hans hospital. For regnskabsåret 1954—55 har de to kommuners udgifter på de omhandlede områder herefter udgjort følgende beløb:

	København (1000 kr.)	Frederiksberg (1000 kr.)	Til- sammen (1000 kr.)
Administration.....	46 893	8 241	55 134
Forsorg.....	95 877	11 656	107 533
Hospitals- og sindssygeværn.....	64 368	8 949	73 317
Sundhedsvæsen....	3 414	298	3 712
Skolevæsen.....	47 014	8 657	55 671
Ialt...	257 566	37 801	295 367

Udgiftstallet for de to kommuner tilsammen er herefter 337 kr.

I henhold til lovens § 2, stk. 2, skal dog det beregnede udgiftstal, såfremt der efter lovens ikrafttræden sker ændringer i de ved lovens ikrafttræden gældende lovregler om tilskud til andre kommunale udgifter end de ovenfor omhandlede, nedsættes eller forhøjes med det beløb i kroner, som den gennemsnitlige udgiftslettelse eller udgiftsforhøjelse andrager pr. indbygger i de to kommuner tilsammen.

Denne bestemmelse har haft praktisk betydning for så vidt angår den lettelse i de kommunale udgifter, som var en følge af statens overtagelse af politi- og fængselsvæsenet. Denne udgiftslettelse er for Københavns og Frederiksberg kommuner for regnskabsåret 1954—55 ansat til ialt ca. 34 240 000 kr., eller 39 kr. pr. indbygger.

Det endelige udgiftstal andrager herefter 298 kr.

Ifølge lovens § 2, stk. 1 og stk. 4, således som denne bestemmelse er ændret ved § 1 i lov af 14. februar 1951, skal beregningen af kommunernes nettoudbytte ved lige

skatteudskrivning foretages således, at rateskalaens grundbeløb for hver krone, som kommunernes udgiftstal for vedkommende regnskabsår er lavere eller højere end kommunernes skattetal, henholdsvis nedsættes og forhøjes med 1 pct. divideret med en hundrededel af det af Det statistiske Departement med priserne i juli 1935 som basis udarbejdede detailpristal for juli måned i det pågældende regnskabsår. Efter divisionen bortkastes brøker på under $\frac{1}{2}$, medens brøker på $\frac{1}{2}$ og derover forhøjes til 1. For regnskabsåret 1954—55 er kommunernes udgiftstal 45 kr. lavere end skattallet; endvidere udgjorde det for juli måned 1954 udarbejdede detailpristal 221, beregnet med priserne i juli 1935 som basis. Herefter beregnes den procentvise nedsættelse af grundbeløbet således:

$$45 \times \frac{100}{221} = 20,3 = 20 \text{ pct.}, \text{ således at den}$$

procent af grundbeløbet, som kommer til anvendelse ved den endelige beregning af udligningstilsvaret mellem Københavns og Frederiksberg kommuner, udgør 80.

Når det på denne måde er bestemt, med hvilken procent af grundbeløbet efter den københavnske rateskala opholdskommuneskatten skal indgå ved beregningen af de to kommuners nettoudbytte ved lige skatteudskrivning, foretages skatteudligningen på den måde, at det samlede, i henhold til foranstående beregnede nettoudbytte pr. indbygger af opholdsskat, erhvervsskat, selskabsskat og ejendomsskatter i hver af kommunerne efter udligningen kommer til at svare til det tilsvarende udbytte pr. indbygger i begge kommuner tilsammen. Dette vil sige, idet det forudsættes, at skatteprovenuet pr. indbygger beregnet i overensstemmelse med ovenstående vil være størst i Frederiksberg kommune, at Frederiksberg kommune betaler til Københavns kommune et beløb pr. indbygger, der svarer til forskellen mellem udbyttet pr. indbygger på Frederiksberg og det gennemsnitlige udbytte pr. indbygger i København og på Frederiksberg tilsammen, og Frederiksberg kommunes samlede udligningstilsvaret findes herefter ved multiplikation med kommunens indbyggertal. I praksis ser beregningerne således ud, stadig for regnskabsåret 1954—55:

	København (1000 kr.)	Frederiksberg (1000 kr.)	Til- sammen (1000 kr.)
Opholdskommune- skat (80 pct. af grundbeløbet) og er- hvervsskat	161 188	35 217	196 405
Selskabsskat	22 073	2 075	24 148
Ejendomsskatter . . .	28 306	4 499	32 805
Ialt . . .	211 567	41 791	253 358

Ved division med indbyggertallene beregnes:

	København	Frederiksberg	Til- sammen
Nettoudbytte pr. indbygger	279,58 kr.	355,42 kr.	289,78 kr.,

hvorefter Frederiksberg kommune til Københavns kommune skal svare 355,42 kr. ÷ 289,78 kr. = 65,64 kr. pr. indbygger, eller ialt 7 718 213 kr. 76 øre.

Gentofte kommunes udligningstilsvaer til Københavns kommune beregnes iflg. lovens kapitel II på tilsvarende måde, idet dog Københavns kommunes udligningstilsvaer fra Frederiksberg indgår såvel ved beregningen af skattetal som ved beregningen af det samlede nettoudbytte ved lige skatteudskrivning. Gentofte kommunes udgifter til hospitalsvæsen og sundhedsvæsen indgår i beregningerne af udgiftstallet med tillæg af den del af Københavns amtskommunes udgifter til disse formål, der i vedkommende regnskabsår er afholdt gennem beskatning af de i Gentofte kommune beliggende ejendomme, idet man ved denne opgørelse multiplicerer summen af de fra Gentofte kommune hidrørende amtsskatter med den brøk, som amtskommunens udgifter til det omhandlede formål har udgjort af amtskommunens samlede udgifter.

Endvidere bemærkes, at det for Gentofte kommune beregnede udligningstilsvaer ifølge lovens § 9, således som denne bestemmelse er ændret ved § 1 i lov af 14. februar 1951, nedsættes med det beløb, som i det pågældende regnskabsår pålignes de i Gentofte kommune beliggende ejendomme i kommunale skatter til Københavns amtskommune med fradrag af det beløb, som ville falde på Gentofte kommune, såfremt amtskommunens skatteudskrivning fordeltes på de under amtskommunen hørende kommuner i forhold til kommunernes folketal. Københavns amtskommunes folketal beregnes i henhold til lovens § 10, stk. 3, således som denne bestemmelse er ændret ved § 1 i loven af 1951, på tilsvarende måde som

foran anført vedrørende opgørelsen mellem Københavns og Frederiksberg kommune. For amtskommunens vedkommende beregnes dog i de år, hvor almindelig folketælling ikke har fundet sted, antallet af de fast bosiddende personer uden for Gentofte kommune ved folketællingen i november måned ved en forholdsmæssig beregning på grundlag af de til Det statistiske Departement indgivne opgørelser over folketallet i de enkelte sognekommuner pr. 1. oktober og 1. januar i det pågældende regnskabsår.

Beregningen af det Gentofte kommune for regnskabsåret 1954—55 påhvillende udligningstilsvaer til Københavns kommune ser herefter således ud:

Beregning af skattetallet:

	København (1000 kr.)	Gentofte (1000 kr.)	Til- sammen (1000 kr.)
Grundbeløbet af op- holdskommune- skatten	189 328	48 409	237 737
Skattefordelinger og godtgørelser for er- hvervsskat	2 438	1 024	3 462
Nettobeløb	186 890	47 385	234 275
Erhvervsskat	12 164	465	12 629
Opholdskommune- og erhvervsskat . . .	199 054	47 850	246 904
Selskabsskat	22 073	808	22 881
Ejendomsskatter . . .	28 306	5 116	33 422
Udligning fra Frede- riksberg	7 718	—	7 718
Ialt . . .	257 151	53 774	310 925

Da indbyggertallet i Københavns og Gentofte kommuner, beregnet på tilsvarende måde som foran anført vedrørende opgørelsen mellem Københavns og Frederiksberg kommuner, er henholdsvis 756 740 og 88 666, altså ialt 845 406, bliver det for kommunerne gældende skattetal 367 kr.

Beregning af udgiftstallet:

	København (1000 kr.)	Gentofte (1000 kr.)	Til- sammen (1000 kr.)
Administration	46 893	5 678	52 571
Forsorg	95 877	8 774	104 651
Hospitals- og sinds- sygeværn	64 368	4 074	68 442
Sundhedsvæsen	3 414	69	3 483
Skolevæsen	47 014	7 556	54 570
Ialt . . .	257 566	26 151	283 717

Udgiftstallet for de to kommuner tilsammen er herefter 335 kr., men da den for kommunerne beregnede lettelse i politidgifterne ved politiets overgang til staten er beregnet til ca. 31 691 000 kr., eller 37 kr. pr. indbygger, bliver det endelige udgiftstal kun 298 kr., eller 69 kr. lavere end skattetallet.

Den procentvise nedsættelse af grundbeløbet af den københavnske rateskala beregnes herefter således: $69 \times \frac{100}{221} =$

31,2 = 31 pct., således at den procent af grundbeløbet, som kommer til anvendelse ved den endelige beregning af udligningstilsvaret, udgør 69. Den afsluttende beregning af det Gentofte kommune påhvillende udligningstilsvaret for regnskabsåret 1954—55 foregår herefter med anvendelse af nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning på grundlag af 69 pct. af rateskalaens grundbeløb:

	København (1000 kr.)	Gentofte (1000 kr.)	Tilsammen (1000 kr.)
Opholdskommuneskat (69 pct af grundbeløbet) og erhvervsskat	140 362	32 843	173 205
Selskabsskat	22 073	808	22 881
Ejendomsskatter	28 306	5 116	33 422
Udligning fra Frederiksberg	7 718	—	7 718
Ialt	198 459	38 767	237 226

Ved division med indbyggertallene beregnes:

	København	Gentofte	Tilsammen
Nettoudbytte pr. indbygger	262,26 kr.	437,23 kr.	280,61 kr.,
hvorefter Gentofte kommune til Københavns kommune skal svare 437,23 kr. ÷ 280,61 kr., eller 156,62 kr. pr. indbygger, eller ialt		13 886 868 kr. 92 øre,	
hvorfor fragår den Gentofte kommune i henhold til lovens § 9 indrømmede nedsættelse, der for 1954—55 udgør		1 700 591 - 00 - ,	
således at det endelige udligningstilsvaret bliver		12 186 277 kr. 92 øre.	

Afregningen af de i overensstemmelse med lovens regler beregnede udligningstilsvaret sker i henhold til lovens § 10 på den måde, at de tilsvarende kommuner, d. v. s. Frederiksberg og Gentofte, senest den 15. november i hvert regnskabsår som forskud på den endelige afregning udreder til Københavns kommune et beløb svarende til 40 pct. af det udligningsbeløb, som fremkommer, når nettobeløbet pr. indbygger af skatterne beregnes efter udfaldet af skatteligningen for vedkommende skatteår, og summen af de for udgiftstallet bestemmende udgifter beregnes på grundlag af kommunernes overslag for vedkommende regnskabsår. En tilsvarende forskudsvis udbetaling finder sted den 15. maj i det påfølgende regnskabsår, og endelig afregning finder derefter sted den 15. november s. å. på grundlag af de samlede regnskabsdata, der forudsættes at foreligge på dette tidspunkt.

Uoverensstemmelser mellem kommunerne om beregningen af udligningstilsvaret skal i medfør af § 11 afgøres af en voldgiftsret, der udmeldes for hver enkelt sag, og som består af 3 medlemmer for hver af de 3 kommuner udpeget af disse kommuners kommunalbestyrelser samt af 3 opmænd, der vælges af præsidenten for højesteret. Såfremt en kommune er uinteresseret i et spørgsmål, der skal indbringes for voldgiftsretten, er den pågældende kommune dog ikke repræsenteret i retten.

Der har ikke i den tid, udligningsordningen har været gældende, været nedsat en voldgiftsret i henhold til disse bestemmelser, og heller ikke har en sådan voldgiftsret beskæftiget sig med spørgsmål om, hvorvidt en eller flere af de 3 hovedstadskommuner bør deltage i en teknisk foranstaltning, som berører kommunernes territoriale områder, jfr. lovens kapitel IV.

Lovens virkninger.

Til orientering om, hvorledes loven i den tid, den har eksisteret, har virket mellem de 3 hovedstadskommuner, kan følgende oplysninger gives:

	1. København—Frederiksberg						Udlignings- tilsvar	
	Udgiftstal	Skattotal	Difference	Pristal	Pristalsregulering	Anvendt pet. af gr. beløb	pr. indb. på Frb.	Ialt
							(kr.)	(1000 kr.)
1937—38.....	108	119	11	105	—	89	49,18	5 653
1938—39.....	107	118	11	106	—	89	46,68	5 351
1939—40.....	112	128	16	107	—	84	42,33	4 839
1940—41.....	129	137	8	136	—	92	48,49	5 457
1941—42.....	141	130	÷ 11	161	—	111	51,41	5 764
1942—43.....	138	145	7	165	—	93	44,22	5 024
1943—44.....	138	156	18	165	—	82	47,47	5 412
1944—45.....	145	166	21	168	—	79	42,95	4 862
1945—46.....	156	179	23	170	—	77	45,81	5 215
1946—47.....	181	201	20	168	—	80	50,79	5 843
1947—48.....	187	233	46	174	—	54	30,09	3 507
1948—49.....	209	250	41	179	—	59	39,25	4 615
1949—50.....	219	255	36	179	—	64	42,60	5 036
1950—51.....	223	265	42	188	$42 \times \frac{100}{188} = 22$	78	57,32	6 820
1951—52.....	244	294	50	213	$50 \times \frac{100}{213} = 23$	77	64,19	7 610 ¹⁾
1952—53.....	265	306	41	220	$41 \times \frac{100}{220} = 19$	81	59,02	6 941 ¹⁾
1953—54.....	279	326	47	219	$47 \times \frac{100}{219} = 21$	79	59,12	6 927
1954—55.....	298	343	45	221	$45 \times \frac{100}{221} = 20$	80	65,64	7 718

1) I udligningstilsvarene for 1951—52 og 1952—53 er ikke medtaget det beløb på 600 000 kr., som Frederiksberg kommune i henhold til § 3 i lov nr. 48 af 14. februar 1951 har betalt med halvdelen i hvert af de nævnte år udover det beregnede udligningstilsvare.

Bilag til f. t. l. vedr. økonomisk udligning m. v. mellem hovedstadskommunerne.

	2. København—Gentofte						Udligningstilsvare efter dekort	
	Udgiftstal	Skattetal	Difference	Pristal	Pristalsregulering	Anvendt pot. af gr. beløb	pr. indb. i Gentofte	ialt
							(kr.)	(1000 kr.)
1937—38	109	133	24	105	—	76	79,40	5 542
1938—39	107	132	25	106	—	75	72,34	5 317
1939—40	111	140	29	107	—	71	68,37	5 188
1940—41	128	151	23	136	—	77	79,40	6 085
1941—42	142	144	2	161	—	98	104,19	8 054
1942—43	139	158	19	165	—	81	85,97	6 793
1943—44	139	170	31	165	—	69	82,60	6 582
1944—45	145	179	34	168	—	66	75,44	6 088
1945—46	155	192	37	170	—	63	72,91	6 030
1946—47	181	213	32	168	—	68	77,80	6 573
1947—48	187	248	61	174	—	39	57,93	4 956
1948—49	209	266	57	179	—	43	67,97	5 865
1949—50	219	272	53	179	—	47	80,07	6 988
1950—51	224	286	62	188	$62 \times \frac{100}{188} = 33$	67	121,53	10 645
1951—52	245	317	72	213	$72 \times \frac{100}{213} = 34$	66	131,91	11 595 ¹⁾
1952—53	267	329	62	220	$62 \times \frac{100}{220} = 28$	72	147,11	12 948 ¹⁾
1953—54	280	349	69	219	$69 \times \frac{100}{219} = 32$	68	131,04	11 564
1954—55	298	367	69	221	$69 \times \frac{100}{221} = 31$	69	137,44	12 186

¹⁾ I udligningstilsvarene for årene 1951—52 og 1952—53 er ikke medtaget det beløb på 1 mill. kr., som Gentofte kommune i henhold til § 3 i lov nr. 48 af 14. februar 1951 har betalt med halvdelen i hvert af de nævnte år udover det beregnede udligningstilsvare.

Som det fremgår af denne oversigt, har de senere års økonomiske udvikling medført en stadig stigning i de for kommunerne beregnede skattetal og udgiftstal. Samtidig har forskellen mellem skattetal og udgiftstal — navnlig i tiden indtil 1951—52 — vist en stigende tendens, og dette har medført, at udligningstilsvarene i den første del af perioden er blevet påvirket i nedadgående retning. De ved loven af 14. februar 1951 gennemførte ændringer, hvoriblandt navnlig må fremhæves reguleringen af forskellen mellem skattetal og udgiftstal ved hjælp af detailpristallet, medførte umiddelbart en ret betydelig stigning i udligningstilsvarene, men iøvrigt synes de nævnte ændringer alene at have bevirket, at udligningstilsva-

rene foreløbig er blevet stabiliseret på et noget højere niveau.

At foretage en beregning af, hvilken betydning udligningsordningen har haft for de 3 hovedstadskommuner, er vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Udligningen har selvfølgelig betydet en stor indtægt for Københavns kommune isoleret betragtet, men samtidig med indførelsen af udligningen ophævede man de gældende regler om erhvervsbeskatning i forholdet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden side, og det tab af indtægter, som ophævelsen af erhvervsbeskatningen har betydet for Københavns kommune, lader sig ikke opgøre på eksakt måde.

III. Voldgiftsrettens arbejde.

Voldgiftsretten, der har afholdt ialt 4 plenarmøder og en række møder dels i formandskabet dels mellem formandskabet og repræsentanter for de enkelte, af udligningsordningen omfattede kommuner, har ladet foretage en ajourføring af det af de tidligere voldgiftsretter udarbejdede materiale, der belyser virkningerne af de siden 1937 skete økonomiske forskydninger mellem de 3 hovedstadskommuner og virkningerne af de tidligere gennemførte ændringer i udligningsordningen. Der er i denne forbindelse foretaget en undersøgelse af de 3 kommuners regnskaber for regnskabsårene 1952—53 og 1953—54 med det formål at få et overblik over kommunernes driftsindtægter og driftsudgifter pr. indbygger. Resultatet af denne undersøgelse er tilligemed resultaterne af tilsvarende tidligere undersøgelser optaget nedenfor som bilag 1, og der skal vedrørende undersøgelsens gennemførelse henvises til de i bilag 1

til den tidligere betænkning af 20. december 1950 optagne bemærkninger.

Under voldgiftsrettens forhandlinger har der gjort sig afvigende synspunkter gældende med hensyn til spørgsmålet, om og eventuelt i hvilket omfang der måtte være anledning til at søge gennemført ændringer i den nugældende udligningsordning, men efter at der har været foretaget beregninger over de økonomiske virkninger af forskellige af kommunernes repræsentanter fremsatte forslag til ændringer i den nuværende ordning, har formandskabet på grundlag af disse beregninger udarbejdet en skitse til ændring af de gældende regler om udligningen mellem de 3 kommuner. Til dette forslag har kommunernes repræsentanter efter omstændighederne kunnet give tilslutning i rettens afsluttende møde den 30. november 1955, hvor der samtidig konstateredes enighed om afgivelse af nedenstående indstilling til indenrigsministeriet.

IV. Voldgiftsrettens synspunkter og indstilling.

Under rettens behandling af sagen er det af repræsentanterne for Københavns kommune gjort gældende, at den udligning, der efter loven ydes Københavns kommune af

Frederiksberg og Gentofte kommuner, selv efter lovændringen i 1951 og den i 1953 foretagne ændring af praksis med hensyn til pensionsudgifternes indregning i udgifts-

tallet, er utilstrækkelig. Man har i denne forbindelse bl. a. anført, at den ved loven af 1951 gennemførte regulering af forskellen mellem skattetal og udgiftstal i forhold til ændringer i detailpristallet kun til en vis grad har afbødet virkningerne af den stadige forøgelse af denne forskel, hvorfor det bør overvejes at gennemføre en ændring af loven, således at reguleringen i stedet foretages f. eks. efter svingningerne i selve udgiftstallet.

Københavns kommune har endvidere fremhævet, at den i 1953 gennemførte ændring af praksis med hensyn til udgiftstallets beregning, hvorefter kommunernes udgifter til pensioner fremtidig skulle medregnes med et beløb på 20 pct. af de pensionsgivende lønninger i stedet for som hidtil med 10 pct., ikke længere er tilstrækkelig, men at der bør ske en betydelig forhøjelse af procentbeløbet.

Fra Københavns kommunes side har man yderligere i særlig grad henledt opmærksomheden på, at den af Københavns kommune anvendte grundskyldspromille, der ifølge lovens § 3 danner grundlaget for beregningerne af kommunernes nettoudbytte af ejendomsskatterne — efter at begrænsningen i adgangen til at forhøje grundskyldspromillen er ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954 — er forhøjet fra 7,5 til 11,0 med virkning fra 1. april 1955, og at denne forhøjelse, hvis loven ikke ændres, vil medføre en betydelig nedgang i de udligningstilsvare, som Frederiksberg og Gentofte kommuner for regnskabsåret 1955—56 og fremover skal udrede til København. En sådan virkning af den forøgede ejendomsbeskatning finder man lidet rimelig, da forhøjelsen ikke er udtryk for, at Københavns kommune har fået større økonomisk bæreevne, men tværtimod skyldes større skattebehov. Ændringen er ydermere først gennemført, efter at det tidligere maksimum for ejendomsskatteudskrivningen er ophævet af lovgivningsmagten.

Københavns kommune har iøvrigt ønsket, at dyberegående ændringer i selve udligningsordningen overvejedes, og der er i denne forbindelse bl. a. peget på den mulighed at lade posten „lettelse i politiudgifter“, hvormed kommunernes udgiftstal skal formindskes i medfør af bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, udgå af beregningerne. Endvidere

er det Københavns kommunes principielle opfattelse, at flere udgiftsområder bør medtages ved beregningen af udgiftstallet, og som eksempel på sådanne udgiftsområder har man navnlig fremdraget kommunernes udgifter til gade- og vejvæsen.

Såvel Frederiksberg som Gentofte kommunes repræsentanter har stillet sig afvisende overfor tanken om at gennemføre ændringer, der på mere afgørende måde bryder med den bestående udligningsordnings principper og enkeltheder. Frederiksberg har endvidere særlig protesteret imod den nuværende „tosidede“ udligningsordning (d. v. s. at der først udlignes mellem København og Frederiksberg og derefter mellem København og Gentofte) som ikke værende rimelig og i strid med selve tanken om en økonomisk udligning mellem de tre kommuner og har henvist til, at en for året 1953—54 foretaget beregning viser, at Frederiksbergs tilsvare i dette år bliver ca. 2,8 mill. kr. højere, end hvis udligningen foretages samtidig og under eet mellem alle tre i udligningen deltagende kommuner.

Formandsskabet har under sine overvejelser over, om der måtte være grundlag for at søge gennemført en gennemgribende revision af udligningsordningen, først og fremmest taget i betragtning, at forestående reformer på skattelovgivningens og udgiftsfordelingens områder, reformer, der nu er højst aktuelle, ikke vil kunne undgå at gribe ind i den bestående hovedstadsudligningsordning på en sådan måde, at forudsætningerne for bevarelsen af denne i dens nuværende form vil være bristede. Det er derfor formandsskabets opfattelse, at der ikke på indeværende tidspunkt bør fremsættes lovforslag om en sådan omfattende revision af den gældende ordning.

I overensstemmelse hermed har formandsskabet ment, at en gennemførelse af forskellige af de fremsatte forslag vil være ensbetydende med en dyberegående revision af udligningsordningen i dens helhed — en revision, der på indeværende tidspunkt ikke forekommer ønskelig. Efter en gennemgang af de tre kommuners vejudgifter og de stedfindende overvejelser om en ændring af lovgivningen på dette område er man derfor afstået fra at gå nærmere ind på det af Københavns kommune rejste spørgsmål om, hvorvidt nye udgiftsområder bør medtages

i udligningsberegningerne. Det tilsvarende gælder med hensyn til det fremsatte forslag om at lade posten „lettelse i politiudgifter“ udgå af beregningerne af udgiftstallet og med hensyn til Frederiksberg kommunes forslag om ændring af udligningsordningen, således at denne gøres tresidet i stedet for som nu tosidet.

Formandsskabet har imidlertid ikke ment at kunne afvise, at de økonomiske forhold er undergået en udvikling, der kan gøre ændringer på enkelte specielle punkter naturlige, men formandsskabet har dog herved i første række set det som sin opgave at søge tilvejebragt et forlig på basis af de principper, der ligger til grund for udligningsordningen i dens nuværende form.

Efter en række forhandlinger har samtlige tre kommuners medlemmer i voldgiftsretten ment at måtte tiltræde et af formandsskabet ud fra de anførte hensyn udarbejdet mæglingsforslag, der har tidsbegrænset virkning, således at det udløber med udgangen af regnskabsåret 1958—59.

Det bemærkes, at der — som ved tidligere forlængelser af ordningen — blandt rettens medlemmer er enighed om, at en kommende ændring af lovgivningen, hvorved der gennemføres en skattereform eller sker en almindelig omlægning af fordelingen af de økonomiske byrder mellem stat og kommuner eller mellem de forskellige kommunegrupper indbyrdes, må berettige enhver af de 3 kommuner til at kræve, at retten genoptager sig arbejde med henblik på udarbejdelse af forslag til de ændringer i udligningsordningen, som den almindelige nyordning måtte begrunde, og med virkning for de udbetalinger, der finder sted efter den almindelige ordnings ikrafttræden.

1.

De områder indenfor udligningsordningen, med hensyn til hvilke der efter voldgiftsrettens opfattelse herefter bør gennemføres ændringer, er følgende:

a. Reguleringen af spændvidden mellem skattetal og udgiftstal.

En regulering gennemførtes som ovenfor nævnt ved lovændringen i 1951, og det hedder herom i den af den daværende voldgiftsret afgivne betænkning bl. a.:

„Den af voldgiftsretten udarbejdede ind-

stilling er baseret på det hovedsynspunkt, at de i udligningsberegningerne indgående skattetal og udgiftstal er vokset på uforudseelig måde, samtidig med at forskellen mellem skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår har vist en tendens til, navnlig under krigen, at blive relativt stor. Denne omstændighed har påvirket resultaterne af udligningen på en måde, som ikke har været tilsigtet ved udarbejdelsen af den bestående udligningsordning. Man mente dengang ved fastsættelsen af, med hvilken pct. af grundbeløbet opholdskommuneskatten skal indgå i udligningsberegningerne, at kunne benytte den fremgangsmåde, at grundbeløbet blev forhøjet eller nedsat med een procent, for hver gang skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår afveg 1 kr. fra 100 kr., og gik derved ud fra, at det almindelige prisniveau i samfundet, herunder også for kommunernes vedkommende, kun ville variere inden for forholdsvis snævre grænser, og især at forskellen mellem skattetal og udgiftstal målt i kroner normalt ikke ville blive påfaldende stor.

Hvor snævre grænser, man regnede med, fremgår af den omstændighed, at man, da man i forbindelse med arbejdet med ordningens udarbejdelse foretog en skønsmæssig beregning af virkningerne af eventuelle forskydninger mellem skattetal og udgiftstal, gik ud fra den forudsætning, at der ikke blev tale om større forskydninger end 10 pct. op og ned.

Det er klart, at i det omfang skattetal og udgiftstal bevæger sig på ensartet måde, vil selv en stærk stigning af disse tal ikke give sig større udslag. Tænker man sig nemlig, at skattetal og udgiftstal stadig er lige store, vil udligningsberegningerne altid blive foretaget således, at opholdskommuneskatten indgår i udligningsberegningerne med 100 pct. af grundbeløbet.

Opstår der derimod som sket en væsentlig forskel mellem skattetal og udgiftstal, således at opholdskommuneskatten i henhold til lovens regler skal indgå i udligningsberegningerne med en procent, der afviger ikke ubetydeligt fra 100, vil det være påkrævet for at bringe resultaterne af udligningen i overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag ved udligningsordningen, at man finder en yderligere regulator ved beregningen af den procent

af grundbeløbet, hvormed opholdskommuneskatten skal indgå i udligningen.“

Den regulator, som man herefter valgte til det pågældende formål, var det af Det statistiske Departement udregnede detailpristal, idet man i mangel af en bedre regulator fandt det naturligt at anvende det prisindeks, som er den i samfundet almindeligt anvendte målestok for kronens købekraft.

Det er voldgiftsrettens opfattelse, at der fortsat bør finde en regulering af spændvidden mellem skattetal og udgiftstallet sted, men spørgsmålet om, hvorvidt det vedblivende vil være rigtigst at anvende det almindelige detailpristal som regulator, har givet anledning til nærmere overvejelser.

Det er vel rigtigst, at anvendelsen af detailpristallet har medvirket til at bringe resultaterne af udligningen i noget bedre overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag udligningsordningen; men det må på den anden side erkendes, at detailpristallets anvendelighed til opnåelsen af dette mål vil være aftagende i en periode, hvor udviklingen i det almindelige prisniveau på den ene side og skattetal og/eller udgiftstallet (der jo begge giver udtryk for forskydningerne i kommunernes økonomiske forhold) på den anden side ikke længere forløber nogenlunde parallelt.

Og at dette ikke er tilfældet, synes ret klart at fremgå af den foran side 10—11 givne oversigt over lovens virkninger i den tid, den har eksisteret. Heraf fremgår, dels at stigningerne i skattetal og udgiftstal har været langt stærkere end stigningerne i detailpristallet, dels at spændvidden mellem skattetal og udgiftstallet — bortset fra et enkelt år — også efter 1950 har vist en stadig stigende tendens (i de foreløbige beregninger af udligningstilsvarene for 1955—56 er spændvidden således nået op på 62 kr. i forholdet København-Frederiksberg og 89 kr. i forholdet København-Gentofte).

Man kan efter voldgiftsrettens opfattelse heller ikke se bort fra, at de faktorer, der er bestemmende for udviklingen i kommunernes økonomi, ikke uvæsentligt afviger fra de faktorer, som er bestemmelse for svingningerne i detailpristallet, der har til opgave at angive en målestok for værdien af en families normalforbrug på et givet tidspunkt.

Det forekommer på denne baggrund ikke mærkeligt, at detailpristallet ikke formår på helt tilfredsstillende måde at udfylde den funktion, der blev tillagt det ved lovændringen i 1951, og voldgiftsretten har derfor ment det rigtigst at opgive anvendelsen af detailpristallet som regulator indenfor det meget specielle område, der her er tale om.

Voldgiftsretten har herefter bestræbt sig for at finde frem til en regulator, der i højere grad end detailpristallet kan angive en målestok for den udvikling, der har fundet sted på de områder, der spiller en afgørende rolle i kommunernes økonomi, og som samtidig bedre end detailpristallet kan afsvække virkningerne af den stadige stigning i spændvidden mellem skattetal og udgiftstal, således at resultatet af udligningen bringes i nærmere overensstemmelse med lovens forudsætninger.

Fra Københavns kommunes side har man været inde på den tanke, at der kunne anvendes et indekstal, der angiver den siden regnskabsåret 1935—36 indtrufne stigning i samtlige udgifter for samtlige landets kommuner. Efter voldgiftsrettens opfattelse vil en sådan løsning dog ikke være acceptabel, allerede fordi et udgiftstal for alle kommunale udgifter og omfattende samtlige landets kommuner — herunder bl. a. hovedstadens omegnskommuner, der er i stærk udvikling og derfor viser en meget betydelig udgiftsstigning — ikke vil give en passende målestok for de tre egentlige hovedstadskommuner, der nu alle praktisk talt er udbygget.

Derimod har formandsskabet fundet, at der i stedet for med detailpristallet rigtigere kan reguleres med et indekstal, der alene tager hensyn til de kommunale udgifter, der er bestemmende for udgiftstallets beregning, og som således er af en vis ensartet karakter for de 3 kommuner. Man har overvejet, om der som regulator bør arbejdes med et indekstal, der beregnes for de tre kommuner under eet og udfindes ved at dividere det samlede udgiftstal med de tre kommuners sammenlagte indbyggertal, eller om man bør anvende udgiftstallet pr. indbygger i den af de tre kommuner, hvor det er lavest. Der er i retten blevet enighed om at anvende det sidste.

Der er ligeledes opnået enighed om at beregne indekstallet på grundlag af udgifterne i regnskabsåret 1937—38, således at man af praktiske grunde i dette udgiftstal for Københavns kommunes vedkommende medtager udgifterne i nævnte regnskabsår vedrørende Sct. Hans hospital, uanset at disse udgifter siden 1951 er udgået af beregningerne af udgiftstallet. Der er endvidere enighed om ved beregningen af udgiftstallet for regnskabsåret 1937—38 at udregne udgiften pr. indbygger efter de da gældende regler om indbyggertallets beregning, uanset at disse regler ligeledes er ændret i 1951. Man opnår herved at kunne beregne prisindekset på grundlag af de allerede beregnede endelige udgiftstal i 1937—38, nemlig for København 109,86 kr., for Frederiksberg 99,42 kr. og for Gentofte 95,51 kr.

Det bemærkes herved, at beregningen af prisindekset som det procentvise udgiftstal pr. indbygger for vedkommende år i forhold til udgiftstallet pr. indbygger i regnskabsåret 1937—38 bør ske under hensyntagen til bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, 2. punktum, således at lettelsen i polititudgifter er fradraget i udgiftstallene for de to år, forinden indekset beregnes.

Medens pristallet for 1953—54 og for 1954—55 var henholdsvis 219 og 221, er det laveste indekstal for de tre kommuner (nemlig Københavns) i de samme år henholdsvis 262 og 278.

Et i overensstemmelse med disse synspunkter udarbejdet forslag er optaget i det lovudkast, der ledsager betænkningen, som ændringsforslag til lovens § 2.

b. *Beregning af pensionsudgifternes andel i udgiftstallet.*

Som foran nævnt gennemførtes der i 1953 den ændring med hensyn til pensionsudgifternes medregning i udgiftstallet, at der fremtidig regnedes med 20 pct. af de pensionsgivende lønninger i stedet for som hidtil med 10 pct. Efter den senere udvikling er der i retten som led i det samlede forlig enighed om at regne med 30 pct. i stedet for som hidtil 20 pct., og der kræves hertil ikke lovændring, da procentsatsen ikke er direkte fastsat i loven.

c. *Beregningen af nettoudbyttet af ejendomsskatterne.*

Som der foran er redegjort for under II ved fremstillingen af den nugældende udligningsordning, opgøres ved beregningen af udligningstilsvaret for hver kommune, hvilket nettoudbytte de kommunale ejendomsskatter ville udbringe beregnet på grundlag af den for Københavns kommune for vedkommende regnskabsår faktisk anvendte grundskyldspromille.

Denne beregningsmåde anvendes såvel ved udfindelsen af skattetallet som ved selve opgørelsen af udligningstilsvaret.

Bortset fra nogle overgangsbestemmelser for regnskabsårene 1937—38 og 1938—39, der stod i forbindelse med indførelsen af den fælleskommunale ejendomsskat, har den i København faktisk anvendte grundskyldspromille i hele udligningsperioden indtil 1. april 1955 været 7,5, hvilket efter de gældende bestemmelser angav maksimum for, hvad der overhovedet kunne udskrives i ejendomsskat i Københavns kommune. Efter at denne maksimumsbegrænsning er ophævet ved lov nr. 361 af 22. december 1954, er grundskyldspromillen i Københavns kommune forhøjet til 11,0 fra 1. april 1955 at regne, eller en forhøjelse på ca. 46 pct. For Frederiksbergs vedkommende er der samtidig sket en forhøjelse af grundskyldspromillen fra 8,4 til 12, eller en forhøjelse på knap 43 pct.

Hvis virkningen bedømmes isoleret — altså bortset fra de under 1 og 2 forudsatte ændringer i udligningsordningen, — ville forhøjelsen medføre en reduktion i udligningstilsvarene — beregnet for året 1953—54 — på for Frederiksbergs vedkommende ca. 850 000 kr. og for Gentoftes vedkommende ca. 950 000 kr., og beregnet for året 1954—55 vil nedgangen i udligningstilsvaret efter senere foretagne beregninger være noget større. Det må dog erindres, at på længere sigt vil nedgangen i udligningstilsvaret være noget mindre. De forhøjede ejendomsskatter vil nemlig nedsætte provenuet af indkomstskatten for det følgende år på grund af fradraget for betalte ejendomsskatter.

Efter formandsskabets opfattelse vil det være ønskeligt, at der for ejendomsskatternes vedkommende på lignende måde som for de personlige skatters vedkommende i

udligningsberegningen regnes med et normaliseret beløb som grundbeløb. For de personlige skatters vedkommende regnes der med rateskalaens grundbeløb, og der regnes således med 100 pct., uanset at skatteudskrivningen i København — i modsætning til, hvad der har været tilfældet i de to andre kommuner — faktisk har ligget over dette niveau. For ejendoms-skatternes vedkommende må den hidtidige beregningsform ses i sammenhæng med, at der faktisk er anvendt en grundskyldspromille, der samtidig har angivet maksimum for, hvad der kunne udskrives i ejendomsskatter. Efter at dette „loft“ over ejendomsbeskatningen er ophævet, er den hidtidige bestemmelse om beregningsmåden for ejendomsskatternes opgørelse ikke rimelig. Når København hæver skatteudskrivningen på fast ejendom, betyder dette, at udligningstilsvaret nedsættes, medens f. eks. Frederiksberg kan forhøje ejendomsskatterne, uden at dette indvirker på udligningstilsvaret. Det er derfor ønskeligt at få indført en lignende normalisering med hensyn til beregningen af ejendomsskatterne, som allerede gælder for de personlige skatter, og man har fundet, at en normalpromille på 8,7 vil være passende under hensyn til, at en del af nedgangen i udligningstilsvaret er af rent øjeblikkelig betydning, medens størstedelen af nedgangen er af varig karakter og ikke udlignes af nedgang i de personlige skatter som følge af forøgede fradrag i indkomsterne i anledning af de forhøjede ejendomsskatter.

Et herpå sigtende forslag er optaget i det udarbejdede lovudkast som ændringsforslag til lovens § 3.

2.

Voldgiftsretten har — også til brug under rettens eget arbejde med udligningsordningens revision — udarbejdet en *oversigt over de økonomiske virkninger*, som de ovenfor omhandlede ændringer i loven om hovedstadsudligningen påregnes at ville medføre.

Det er vanskeligt at sige, hvilken virkning de enkelte ændringer hver for sig ville have på kommunernes udligningstilsvare, idet de enkelte ændringer indgår i de samlede beregninger på en sådan måde, at de også indbyrdes har virkning på hinanden.

Anvender man imidlertid de foreliggende

beregninger af udligningstilsvarene for Frederiksberg og Gentofte kommuner for regnskabsårene 1953—54 og 1954—55 som grundlag for en beregning af de samlede virkninger af voldgiftsrettens forslag, viser det sig, at Frederiksberg kommune i de pågældende år skulle have betalt henholdsvis ca. 7 319 000 kr. og ca. 8 266 000 kr., såfremt voldgiftsrettens forslag havde været gældende, medens kommunen efter den bestående ordning kun har betalt henholdsvis ca. 6 927 000 kr. og ca. 7 718 000 kr. Frederiksberg kommune ville således have fået et mertilsvar til Københavns kommune på henholdsvis ca. 392 000 kr. og ca. 548 000 kr.

For Gentofte kommunes vedkommende ville tilsvaret efter voldgiftsrettens forslag være blevet henholdsvis ca. 13 024 000 kr. og ca. 13 710 000 kr., medens kommunen efter den gældende lov har udredt henholdsvis ca. 11 565 000 kr. og ca. 12 186 000 kr. Gentofte kommunes udligningstilsvare ville således for det pågældende regnskabsår være blevet henholdsvis ca. 1 459 000 kr. og ca. 1 524 000 kr. større.

Ved bedømmelsen af de beregnede virkninger af forslaget må det dog erindres, at de i årene 1953—54 og 1954—55 faktisk betalte udligningstilsvare er beregnet under hensyntagen til, at den af Københavns kommune for de pågældende regnskabsår faktisk anvendte grundskyldspromille udgjorde 7,5. Imidlertid vil — som ovenfor anført — forhøjelsen af den københavnske grundskyldspromille til 11,0 med virkning fra 1. april 1955 medføre en nedgang i udligningstilsvarene, såfremt der ikke foretages ændringer i den nugældende udligningsordning, og voldgiftsretten har derfor fundet det naturligt at foretage en beregning af virkningerne af det udarbejdede forslag for 1953—54 og 1954—55 under forudsætning af, at den som grundlag for beregningerne af udligningstilsvaret faktisk anvendte grundskyldspromille for de nævnte år havde været 11,0.

Med en grundskyldspromille på 11,0 ville de for 1953—54 betalte udligningstilsvare blive reduceret således: for Frederiksberg med ca. 852 000 kr. til ca. 6 075 000 kr. og for Gentofte med ca. 957 000 kr. til ca. 10 608 000 kr.

De således reducerede udligningstilsvare ville, såfremt de af voldgiftsretten ovenfor

foreslåede ændringer i udligningsordningen havde været gennemført med virkning for året 1953—54, være blevet forøget således: for Frederiksberg med ca. 1 244 000 kr. til ca. 7 319 000 kr. og for Gentofte med ca. 2 416 000 kr. til ca. 13 024 000 kr.

De for året 1954—55 betalte udlignings-tilsvar ville med anvendelse af en grundskyldspromille på 11,0 blive reduceret således: for Frederiksberg med ca. 942 000 kr. til ca. 6 776 000 kr. og for Gentofte med ca. 1 278 000 kr. til ca. 10 908 000 kr.

De således reducerede udligningstilsvare ville, såfremt de af voldgiftsretten nu foreslåede ændringer havde været gennemført med virkning for året 1954—55, være blevet forøget således: for Frederiksberg med ca. 1 490 000 kr. til ca. 8 266 000 kr. og for Gentofte med ca. 2 802 000 kr. til ca. 13 710 000 kr.

3.

Hvad endelig angår spørgsmålet om, fra hvilket *tidspunkt* lovforslagets bestemmelser skal have virkning, har voldgiftsretten ikke ment at burde anvende den fremgangsmåde, der anvendtes ved gennemførelsen af de i 1951 og 1953 foretagne ændringer i udligningsordningen. Herefter fik ændringerne under henvisning til bestemmelsen i lovens § 10 om afregningen af udligningstilsvarene kun virkning med 60 pct. for det regnskabsår, i hvilket betænkningen blev afgivet, idet kun andet forskudsbeløb og den endelige afregning af det for det pågældende regnskabsår forfaldne ratebeløb af det endelige udligningstilsvare skulle beregnes efter de ændrede regler, medens det pr. 15. november i det forudgående regnskabsår forfaldne

første forskudsbeløb blev beregnet efter de hidtil gældende regler.

En anvendelse af denne fremgangsmåde ved gennemførelsen af de nu foreslåede ændringer i udligningsordningen ville imidlertid have til følge, at det pr. 15. november 1955 forfaldne forskudsbeløb på udligningstilsvaret for regnskabsåret 1955—56 skulle beregnes på grundlag af en grundskyldspromille på 11,0, der er den i Københavns kommune faktisk anvendte grundskyldspromille for det nævnte regnskabsår, jfr. herved lovens § 3, stk. 3.

Et sådant resultat forekommer ejendommeligt, og voldgiftsretten har fundet det mere naturligt, at de i det udarbejdede lovforslag indeholdte ændringer gennemføres i 2 etaper, således at bestemmelsen i forslaget § 1, stk. 3, hvorefter udligningsberegningerne fremtidig skal foretages på grundlag af en grundskyldspromille på 8,7, får fuld virkning fra og med regnskabsåret 1955—56 (d. v. s. første gang med hensyn til afregningen af forskuddet pr. 15. november 1955), medens de iøvrigt foreslåede ændringer først får virkning fra og med regnskabsåret 1956—57.

Den af indenrigsministeriet i medfør af § 17 i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner nedsatte voldgiftsret indstiller herefter eenstemmigt til indenrigsministeren, at en ændring af den bestående udligningsordning mellem de 3 hovedstadskommuner søges gennemført efter foranstående retningslinier, og skal i denne henseende foreslå, at der for folketinget fremsættes følgende:

Forslag til lov om ændring i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

§ 1.

Stk. 1. I lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, således som denne lov er ændret senest ved lov nr. 297 af 17. november 1953, foretages følgende ændringer:

Stk. 2. § 2, stk. 4, affattes således: „For hver krone, som kommunernes udgiftstal for vedkommende regnskabsår er lavere eller højere end kommunernes skattetal, henholdsvis nedsættes eller forhøjes grundbeløbet med 1 pct. divideret med een hundrededel af det laveste af de for henholdsvis Københavns, Frederiksberg og Gen-

Bilag til f. t. l. vedr. økonomisk udligning m. v. mellem hovedstadskommunerne.

tofte kommuner i henhold til stk. 5 beregnede indekstal. Efter divisionen bortkastes brøker på under $\frac{1}{2}$, medens brøker på $\frac{1}{2}$ og derover forhøjes til 1.“

Stk. 3. Til § 2 føjes som nyt stk. 5: „For hvert regnskabsår beregnes der særskilt for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner et indekstal, der angiver den procentvise størrelse af den udgift pr. indbygger, som i henhold til stk. 2 for den pågældende kommune er lagt til grund ved beregningen af udgiftstallet, sammenlignet med udgiften i regnskabsåret 1937—38. De nævnte udgifter skal dog — forinden indekstallet beregnes — nedsættes eller forhøjes med det beløb, som en eventuel udgiftslettelse eller udgiftsforhøjelse af den i stk. 2 omhandlede art andrager pr. indbygger i den pågældende kommune. Ved indekstallets beregning bortkastes brøker på under $\frac{1}{2}$, medens brøker på $\frac{1}{2}$ og derover forhøjes til 1.“

Stk. 4. § 3, stk. 3, 1. punktum, affattes således: „Kommunernes nettoudbytte af

ejendomsskatterne ved lige skatteudskrivning beregnes på grundlag af en grundskyldspromille på 8,7.“

Stk. 5. § 16 affattes således: „Forslag til revision af denne lov fremsættes i folketingsåret 1958—59.“

Stk. 6. I § 17 ændres ordene „inden den 1. december 1955“ til „inden den 15. december 1958“.

§ 2.

De i § 1 indeholdte ændrede regler for beregningen af udligningstilsvarene træder i kraft med virkning for regnskabsårene 1956-57—1958-59, begge regnskabsår inklusive. Den i § 1, stk. 4, indeholdte ændring har dog virkning allerede for regnskabsåret 1955—56.

§ 3.

De i § 1, stk. 2, samt stk. 4 og 5 i lov nr. 48 af 14. februar 1951 indeholdte ændrede regler for beregningen af Frederiksberg og Gentofte kommuners udligningstilsvare til Københavns kommune har virkning til og med regnskabsåret 1958—59.

København, den 30. november 1955.

Zeuthen.

H. C. Henningsen.

Edelberg.

H. P. Sørensen.

Karmark Rønsted.

(Formand)

A. Christophersen.

A. Stæhr Johansen.

Einer-Jensen.

Gerner Andersen.

A. L. Østerberg.

K. Steglich-Petersen.

F. Madsen.

Niels Rasmussen.

J. B. Pileborg.

Hovedstadskommunernes indtægter og udgifter i kr. pr. indbygger i årene

	1937—38			1938—39			1948—49		
	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte
<i>I. Indtægter.</i>									
A. Formueindtægter	÷10,33	14,69	5,86	÷15,09	16,92	2,89	÷32,90	1,33	5,76
B. Driftsindtægter	32,70	27,96	4,97	29,09	22,95	2,70	25,18	18,41	1,10
D. Andel i motorafgift	2,88	5,18	14,13	2,84	5,14	14,06	3,29	6,39	13,96
E. Faste skatter og afgifter	33,91	41,67	12,93	32,53	39,15	14,23	47,85	50,90	26,30
F. Pålignede skatter	84,85	93,45	183,85	89,60	98,14	188,02	251,17	288,21	402,93
H. Udligningstilsvær	13,20	÷38,80	÷64,00	15,02	÷46,30	÷74,00	10,33	÷27,58	÷53,70
<i>II. Udgifter.</i>									
1. Forsørgelsesvæsen	59,35	43,95	40,02	61,80	43,50	38,51	96,84	78,08	84,56
2. Hospitalsvæsen	24,36	26,96	—	23,90	27,07	—	66,82	55,14	—
3. Sundhedsvæsen	1,03	0,41	0,39	1,10	0,45	0,32	3,53	2,34	0,93
4. Skolevæsen	20,59	24,93	29,52	19,68	25,24	27,71	35,48	48,15	50,33
5. Kommunebiblioteker m. v.	2,51	4,08	2,76	2,73	4,23	2,91	6,47	7,98	8,85
6. Rets- og politivæsen	7,18	4,70	0,26	1,96	1,18	0,27	0,76	0,74	—
7. Brandvæsen	4,36	5,97	3,39	4,31	6,22	3,46	10,15	11,22	8,76
8. Vej-, kloak- og renova- tionsvæsen	19,26	25,25	46,39	19,84	26,65	48,45	35,79	44,11	93,33
9. Sanitets- og idrætsanlæg	0,85	3,21	3,33	1,01	3,32	3,04	2,23	5,38	10,23
10. Støtte til boligbyggeri	1,26	0,14	0,02	0,93	0,21	0,02	0,83	0,47	—
11. Forskellige udgifter	1,21	1,20	1,85	1,53	1,06	1,26	7,63	9,00	14,35
12. Centraladministrationen	9,45	6,57	8,77	9,94	7,77	9,80	22,33	22,50	28,26
13. Kirker og kirkegårde	—	—	2,11	—	—	2,40	1,17	—	2,82
Indtægter ialt	157,21	144,15	157,74	153,99	136,00	147,90	304,92	337,66	396,35
Udgifter ialt	151,41	147,37	138,81	148,73	146,90	138,15	290,03	285,11	302,42
Driftsoverskud	5,80	÷ 3,22	18,93	5,26	÷10,90	9,75	14,89	52,55	93,93
Sum af udgifter, som indgår i udgiftstal (1, 2, 3, 4 og 12)	114,78	102,82	78,70	116,42	104,03	76,34	225,00	206,21	164,08
Frederiksberg og Gen- tofte i pct. af Køben- havn	—	89,58	68,57	—	89,36	65,57	—	91,65	72,92

Bilag I.

1937—38, 1938—39, 1948—49, 1950—51, 1951—52, 1952—53 og 1953—54.

1950—51			1951—52			1952—53			1953—54		
Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte	Kbhvn.	Fr. berg	Gentofte
÷44,81	0,89	7,42	÷53,08	0,27	14,19	÷65,12	÷ 0,61	44,17	÷75,64	÷ 3,28	46,21
35,02	22,46	2,11	22,61	20,57	1,93	39,56	29,65	1,01	41,78	29,14	2,12
3,94	7,63	20,07	4,63	8,97	22,31	13,35	13,00	23,87	8,00	12,97	23,92
49,15	51,99	27,73	55,11	57,60	29,78	56,87	59,01	35,31	58,26	60,79	35,73
268,47	287,27	417,32	300,68	361,03	455,60	314,85	356,91	464,12	338,80	340,52	469,78
18,09	÷49,31	÷91,45	26,95	÷62,07	÷150,39	31,05	÷62,07	÷128,41	24,54	÷66,16	÷139,66
111,49	87,13	85,97	126,69	97,48	94,14	139,40	108,07	103,67	141,00	110,66	106,30
77,61	59,52	—	84,55	63,29	—	92,81	65,95	—	92,76	67,77	—
3,85	2,41	1,02	3,89	2,61	1,12	4,23	2,73	1,11	4,39	2,95	1,15
40,20	52,91	59,62	42,70	55,06	67,72	47,45	61,09	71,33	50,85	66,30	77,78
7,07	8,02	9,50	7,32	7,98	9,54	8,32	9,22	10,78	8,65	9,54	11,83
0,76	0,43	—	0,81	0,42	—	0,82	0,44	—	0,82	0,49	—
10,78	12,50	9,58	11,59	13,48	10,11	12,55	14,67	11,07	12,44	15,42	12,07
37,34	40,67	102,74	39,38	46,28	103,57	41,06	47,36	103,80	41,75	45,50	101,05
3,02	5,56	9,76	2,85	7,19	9,44	3,36	8,83	9,92	3,56	8,94	12,30
0,95	0,39	—	1,05	0,45	—	1,23	0,57	—	1,28	0,87	—
7,00	6,42	19,76	6,67	7,56	18,73	12,02	7,65	26,07	10,93	10,67	28,98
23,13	28,51	33,53	24,34	27,81	34,88	23,35	31,38	39,50	25,95	34,83	36,98
1,20	—	3,61	1,26	—	2,53	1,10	—	2,97	1,20	—	2,72
329,86	320,93	383,20	356,20	386,77	373,42	390,56	395,57	440,07	395,74	373,98	438,10
324,40	304,47	335,09	353,10	329,61	351,78	387,70	357,96	380,22	395,58	373,94	391,16
5,46	16,46	48,11	3,80	56,76	21,64	2,86	37,61	59,85	0,16	0,04	46,94
256,28	230,48	180,14	282,17	246,25	197,86	307,24	269,22	215,61	314,95	282,91	222,21
—	89,93	70,29	—	87,29	70,12	—	87,63	70,18	—	89,83	70,55

Bilag 2.

Beregninger vedrørende de økonomiske virkninger af forslag til lov om ændring i loven om hovedstadsudligning, såfremt det nævnte forslag havde været gældende for regnskabsårene 1953—54 og 1954—55.

I. 1953—54.

A. København-Frederiksberg.

1. *Forhøjelse af grundskyldspromillen:* Anvendelse af en grundskyldspromille på 8,7 i stedet for 7,5 vil medføre, at det for beregningen af skattetallet bestemmende ejendomsskattebeløb forhøjes fra ca. 27 746 000 kr. til ca. 32 017 000 kr. for København og fra ca. 4 411 000 kr. til ca. 5 110 000 kr. for Frederiksberg. Det samlede skattebeløb for de to kommuner bliver herefter forøget fra ca. 286 121 000 kr. til ca. 291 091 000 kr., og skattetallet forøges herved fra 326 til 332. Da udgiftstallet (idet der foreløbig ses bort fra de iøvrigt foreslåede ændringer) er uændret, d. v. s. 279, og detailpristallet uændret 219, skal udligningen herefter foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{332 \div 279}{2,19} = 100 \div 24 = 76,$$

medens udligningen i henhold til de nu gældende regler skal foretages på grundlag af 79 pct. af grundbeløbet.

Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning formindskes, når man anvender 76 pct. af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7, for Københavns vedkommende fra ca. 200 529 000 kr. til ca. 199 384 000 kr. og for Frederiksberg kommunes vedkommende fra ca. 38 934 000 kr. til ca. 38 384 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage på Frederiksberg 327,58 kr. (mod efter lovens regler 332,27 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 271,22 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 273,15 kr.), og Frederiksberg kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 56,36 kr. pr. ind-

bygger, og det samlede udligningstilsvare ville altså være formindsket fra 6 927 327 kr. til 6 603 927 kr., eller med 323 400 kr.

2. a. *En forhøjelse af pensionsudgifternes andel i de pensionsgivende lønninger* fra 20 pct. til 30 pct. medfører, at Københavns og Frederiksbergs samlede for beregningerne af udgiftstallet bestemmende udgifter forøges med henholdsvis ca. 5 108 000 kr. og ca. 418 000 kr. De to kommuners samlede udgifter bliver herefter 282 070 000 kr., eller 321 kr. pr. indbygger; heri fragår lettelsen i politiudgifter, der efter den foreslåede forhøjelse af pensionsudgifterne bliver ca. 32 581 000 kr., eller 37 kr. pr. indbygger. Det endelige udgiftstal bliver herefter 284 kr. mod efter den nugældende beregningsmåde 279 kr.
- b. *Ændring af indekstallet:* Ifølge den foreslåede ændring af lovens § 2 skal forskellen mellem skattetal og udgiftstal nedsættes efter forholdet mellem de i 1937—38 og de i vedkommende regnskabsår for beregningerne af udligningstilsvarene bestemmende samlede udgifter pr. indbygger; stigningen i disse udgifter beregnes særskilt for Københavns, for Frederiksberg og for Gentofte kommuner, og der anvendes det laveste af det for de tre kommuner beregnede indekstal.
- For 1953—54 beregnes stigningen i de nævnte udgifter herefter som nedenfor angivet, idet bemærkes, at samtlige udgiftsbeløb for 1953—54 er forøget med de ovenfor under pkt. 2 a angivne beløb, svarende til 10 pct. forhøjelse af pensionsudgifternes andel i de pensionsgivende lønninger; endvidere er hvert af udgiftsbeløbene for begge regnskabsår formindsket med den for de pågældende år beregnede lettelse i politiudgifter for hver af de tre kommuner:

	Udgifter i udgiftstallet				1953—54
	1937—38		1953—54		i pct. af 1937—38 (indekstal pr. indb.)
	ialt kr.	pr. indb. kr.	ialt kr.	pr. indb. kr.	
København.....	74 728 222	109,86	218 373 919	287,53	262
Frederiksberg.....	11 429 138	99,42	31 413 992	268,10	270
Gentofte.....	6 665 783	95,51	24 830 131	281,35	295
Tilsammen...	92 823 143	107,32	274 618 042	284,60	265

3. a. Anvendes en grundskyldspromille på 8,7 og et indekstal på 262, samtidig med at pensionsudgifterne medregnes med 30 pct. af de pensionsgivende lønninger, vil det medføre, at udligningen skal foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{332 \div 284}{2,62} = 100 \div 18 = 82,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler som foran nævnt skal foretages på grundlag af 79 pct. af grundbeløbet.

b. Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning forøges, når man anvender 82 pct. (i stedet for 79 pct.) af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (i stedet for på 7,5), for Københavns vedkommende fra ca. 200 529 000 kr. til ca. 210 217 000 kr. og for Frederiksberg kommunes vedkommende fra ca. 38 934 000 kr. til ca. 40 881 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage på Frederiksberg 348,89 kr. (mod efter lovens regler 332,27 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 286,43 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 273,15 kr.), og Frederiksberg kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 62,46 kr. pr. indbygger, og det samlede udligningstilsvaret ville altså være steget fra 6 927 327 kr. til 7 318 688 kr., eller med 391 361 kr.

B. København-Gentofte.

1. *Forhøjelse af grundskyldspromillen:* Anvendelse af en grundskyldspromille på 8,7 i stedet for 7,5 vil medføre, at det for beregningen af skattetallet bestemmende ejendomsskattebeløb forhøjes fra ca.

27 746 000 kr. til ca. 32 017 000 kr. for København og fra ca. 5 088 000 kr. til ca. 5 777 000 kr. for Gentofte. Det samlede skattebeløb for de to kommuner bliver herefter (idet der er taget hensyn til det for Frederiksberg beregnede mindre udligningstilsvaret) forøget fra ca. 296 293 000 kr. til ca. 300 930 000 kr., og skattetallet forøges herved fra 349 til 354. Da udgiftstallet (idet der foreløbig ses bort fra de iøvrigt foreslåede ændringer) er uændret, d. v. s. 280, og detailpristallet uændret 219, skal udligningen herefter foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{354 \div 280}{2,19} = 100 \div 34 = 66,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler skal foretages på grundlag af 68 pct. af grundbeløbet.

Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning forøges, når man anvender 66 pct. af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (og tager hensyn til Frederiksbergs mindre udligningstilsvaret), for Københavns vedkommende fra ca. 187 596 000 kr. til ca. 187 933 000 kr., medens udbyttet for Gentofte kommunes vedkommende formindskes fra ca. 36 301 000 kr. til ca. 36 077 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage i Gentofte 408,78 kr. (mod efter lovens regler 411,33 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 264,24 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 264,11 kr.), og Gentofte kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 144,54 kr. pr. indbygger, eller ialt 12 756 233 kr. Herfra skal dog fradrages den Gentofte kommune i henhold til lovens § 9 indrømmede dekort, der for 1953—54 andrager 1 428 060 kr., således

at kommunens endelige tilsvær til København vil blive reduceret til 11 328 173 kr., eller 236 520 kr. mindre end efter de hidtil gældende regler.

2. a. En *forhøjelse af pensionsudgifternes andel* i de pensionsgivende lønninger fra 20 pct. til 30 pct. medfører, at Københavns og Gentoftes samlede for beregningerne af udgiftstallet bestemmende udgifter forøges med henholdsvis ca. 5 108 000 kr. og ca. 386 000 kr. De to kommuners samlede udgifter bliver herefter 272 679 000 kr., eller 321 kr. pr. indbygger; heri fragår lettelsen i politiudgifter, der efter den foreslåede forhøjelse af pensionsudgifterne bliver ca. 30 354 000 kr., eller 35 kr. pr. indbygger. Det endelige udgiftstal bliver herefter 286 kr. mod efter den nugældende beregningsmåde 280 kr.
- b. Med hensyn til *ændring af indekstallet*, kan henvises til det ovenfor under beregningerne vedrørende København-Frederiksberg anførte.

Indekstallet udgør som nævnt 262.

3. a. Anvendes en grundskyldspromille på 8,7 og et indekstal på 262, samtidig med at pensionsudgifterne medregnes med 30 pct. af de pensionsgivende lønninger, vil det medføre, at udligningen skal foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb, idet bemærkes, at skattetallet i forhold til det under pkt. 1 anførte forøges med 1 til 355 som følge af det for Frederiksberg beregnede merudligningstilsvær:

$$100 \div \frac{355 \div 286}{2,62} = 100 \div 26 = 74,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler som foran nævnt skal foretages på grundlag af 68 pct. af grundbeløbet.

- b. Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning forøges, når man anvender 74 pct. (i stedet for 68 pct.) af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (i stedet for på 7,5), for Københavns vedkommende fra ca. 187 596 000 kr. til ca. 203 092 000 kr. og for Gentofte kommunes vedkommende fra ca. 36 301 000 kr. til ca. 39 731 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage i Gentofte 450,19 kr. (mod efter

lovens regler 411,33 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 286,43 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 264,11 kr.), og Gentofte kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsværet København 163,76 kr. pr. indbygger, eller ialt 14 452 475 kr. Herfra skal dog fradrages den ovenfor nævnte dekort på 1 428 060 kr., således at kommunens samlede tilsvær til København vil blive reduceret til 13 024 415 kr., eller 1 459 722 kr. mere end efter de hidtil gældende regler.

II. 1954—55.

A. København-Frederiksberg.

1. *Forhøjelse af grundskyldspromillen*: Anvendelse af en grundskyldspromille på 8,7 i stedet for 7,5 vil medføre, at det for beregningen af skattetallet bestemmende ejendomsskattebeløb forhøjes fra ca. 28 306 000 kr. til ca. 32 641 000 kr. for København og fra ca. 4 499 000 kr. til ca. 5 209 000 kr. for Frederiksberg. Det samlede skattebeløb for de to kommuner bliver herefter forøget fra ca. 300 094 000 kr. til ca. 305 139 000 kr. og skattetallet forøges herved fra 343 til 349. Da udgiftstallet (idet der foreløbig ses bort fra de iøvrigt foreslåede ændringer) er uændret, d. v. s. 298, og detailpristallet uændret 221, skal udligningen herefter foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{349 \div 298}{2,21} = 100 \div 23 = 77,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler skal foretages på grundlag af 80 pct. af grundbeløbet.

Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning formindskes, når man anvender 77 pct. af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7, for Københavns vedkommende fra ca. 211 567 000 kr. til ca. 210 222 000 kr. og for Frederiksberg kommunes vedkommende fra ca. 41 791 000 kr. til ca. 41 171 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage på Frederiksberg 350,14 kr. (mod efter lovens

regler 355,42 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 287,53 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 289,78 kr.), og Frederiksberg kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 62,61 kr. pr. indbygger, og det samlede udligningstilsvaret ville altså være formindsket fra 7 718 214 kr. til 7 361 934 kr., eller med 356 280 kr.

2. a. En *forhøjelse af pensionsudgifternes andel* i de pensionsgivende lønninger fra 20 pct. til 30 pct. medfører, at Københavns og Frederiksbergs samlede for beregningerne af udgiftstallet bestemmende udgifter forøges med henholdsvis ca. 5 168 000 kr. og ca. 400 000

kr. De to kommuners samlede udgifter bliver herefter 300 936 000 kr., eller 344 kr. pr. indbygger; heri fragår lettelsen i politiudgifter, der efter den foreslåede forhøjelse af pensionsudgifterne bliver ca. 34 944 000 kr., eller 39 kr. pr. indbygger. Det endelige udgiftstal bliver herefter 305 kr., mod efter den nu gældende beregningsmåde 298 kr.

- b. *Ændring af indekstallet*: Idet der med hensyn til grundlaget og principperne for beregning af indekstallet kan henvises til det ovenfor under beregningerne vedrørende 1953—54 anførte, bemærkes, at indekstallet for 1954—55 beregnes således:

	Udgifter i udgiftstallet				1954—55 i pct. af 1937—38 (indekstal pr. indb.)
	1937—38		1954—55		
	ialt kr.	pr. indb. kr.	ialt kr.	pr. indb. kr.	
København.....	74 728 222	109,86	231 396 046	305,78	278
Frederiksberg.....	11 429 138	99,42	34 971 057	297,41	299
Gentofte.....	6 665 783	95,51	26 473 979	298,58	313
Tilsammen...	92 823 143	107,32	292 841 082	304,07	283

3. a. Anvendes en grundskyldspromille på 8,7 og et indekstal på 278, samtidig med at pensionsudgifterne medregnes med 30 pct. af de pensionsgivende lønninger, vil det medføre, at udligningen skal foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{349 \div 305}{2,78} = 100 \div 16 = 84,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler som foran nævnt skal foretages på grundlag af 80 pct. af grundbeløbet.

- b. Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning forøges, når man anvender 84 pct. (i stedet for 80 pct.) af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (i stedet for på 7,5), for Københavns vedkommende fra ca. 211 567 000 kr. til ca. 223 475 000 kr. og for Frederiksberg kommunes vedkommende fra ca. 41 791 000 kr. til ca. 44 276 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage på Frederiksberg 376,54 kr. (mod efter lovens regler 355,42 kr.). I

begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 306,24 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 289,78 kr.), og Frederiksberg kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 70,30 kr. pr. indbygger, og det samlede udligningstilsvaret ville altså være steget fra 7 718 214 kr. til 8 266 155 kr., eller med 547 941 kr.

B. København-Gentofte.

1. *Forhøjelse af grundskyldspromillen*: Anvendelse af en grundskyldspromille på 8,7 i stedet for 7,5 vil medføre, at det for beregningen af skattetallet bestemmende ejendomsskattebeløb forhøjes fra ca. 28 306 000 kr. til ca. 32 641 000 kr. for København og fra ca. 5 116 000 kr. til ca. 5 816 000 kr. for Gentofte. Det samlede skattebeløb for de to kommuner bliver herefter (idet der er taget hensyn til det for Frederiksberg beregnede mindre udligningstilsvaret), forøget fra ca. 310 925 00

kr. til ca. 315 604 000 kr., og skattetallet forøges herved fra 367 til 373. Da udgiftstallet (idet der foreløbig ses bort fra de iøvrigt foreslåede ændringer) er uændret, d. v. s. 298, og detailpristallet uændret 221, skal udligningen herefter foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb:

$$100 \div \frac{373 \div 298}{2,21} = 100 \div 34 = 66,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler skal foretages på grundlag af 69 pct. af grundbeløbet.

Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning formindskes, når man anvender 66 pct. af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (og tager hensyn til Frederiksbergs mindre udligningstilsvær), for Københavns vedkommende fra ca. 198 459 000 kr. til ca. 196 758 000 kr., medens udbyttet for Gentofte kommunes vedkommende formindskes fra ca. 38 767 000 kr. til ca. 38 015 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage i Gentofte 428,74 kr. (mod efter lovens regler 437,23 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 277,70 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 280,61 kr.), og Gentofte kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 151,04 kr. pr. indbygger, eller ialt 13 392 112 kr. Herfra skal dog fradrages den Gentofte kommune i henhold til lovens § 9 indrømmede dekort, der for 1954—55 andrager 1 700 591 kr., således at kommunens endelige tilsvær til København vil blive reduceret til 11 691 522 kr., eller 494 756 kr. mindre end efter de hidtil gældende regler.

2. a. En forhøjelse af pensionsudgifternes andel i de pensionsgivende lønninger fra 20 pct. til 30 pct. medfører, at Københavns og Gentoftes samlede for beregningerne af udgiftstallet bestemmende udgifter forøges med henholdsvis ca. 5 168 000 kr. og ca. 402 000 kr. De to kommuners samlede udgifter bliver herefter 289 288 000 kr., eller 342 kr. pr. indbygger; heri fragår lettelsen i politiudgifter, der efter den foreslåede ændring af pensionsudgifterne bliver

ca. 32 367 000 kr., eller 38 kr. pr. indbygger. Det endelige udgiftstal bliver herefter 304 kr. mod efter den nugældende beregningsmåde 298 kr.

- b. Med hensyn til *beregning af indekstallet* kan henvises til det ovenfor under beregningerne vedrørende København - Frederiksberg anførte.

Indekstallet udgør som nævnt 278.

3. a. Anvendes en grundskyldspromille på 8,7 og et indekstal på 278, samtidig med at pensionsudgifterne medregnes med 30 pct. af de pensionsgivende lønninger, vil det medføre, at udligningen skal foretages på grundlag af følgende procent af rateskalaens grundbeløb, idet bemærkes, at skattetallet i forhold til det under pkt. 1 anførte forøges med 1 til 374 som følge af det for Frederiksberg beregnede merudligningstilsvær:

$$100 \div \frac{374 \div 304}{2,78} = 100 \div 25 = 75,$$

medens udligningen i henhold til de nugældende regler som foran nævnt skal foretages på grundlag af 69 pct. af grundbeløbet.

- b. Nettoudbyttet ved lige skatteudskrivning forøges, når man anvender 75 pct. (i stedet for 69 pct.) af grundbeløbet og en grundskyldspromille på 8,7 (i stedet for på 7,5), for Københavns vedkommende fra ca. 198 459 000 kr. til ca. 214 702 000 kr. og for Gentofte kommunes vedkommende fra ca. 38 767 000 kr. til ca. 42 372 000 kr., hvorefter nettoudbyttet pr. indbygger vil andrage i Gentofte 477,88 kr. (mod efter lovens regler 437,23 kr.). I begge de to kommuner tilsammen vil nettoudbyttet pr. indbygger andrage 304,08 kr. (mod med anvendelse af lovens regler 280,61 kr.), og Gentofte kommune skulle således for det nævnte regnskabsår have tilsvaret København 173,80 kr. pr. indbygger, eller ialt 15 410 151 kr. Herfra skal dog fradrages den ovenfor nævnte dekort på 1 700 591 kr., således at kommunens samlede tilsvær til København vil blive reduceret til 13 709 560 kr., eller 1 523 282 kr. mere end efter de hidtil gældende regler.